

Nieuwsbrief PR Updates

Nummer 5, 2025

Redactie: Prof. mr. drs. M. Heemskerk.

INHOUDSOPGAVE

Hof

[Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, ECLI:NL:GHARL:2025:3095](#) 20-05-2025

Verevening pensioen na scheiding

[Gerechtshof Amsterdam, ECLI:NL:GHAMS:2025:1249](#) 13-05-2025

Vorderingen van werknemer na ontslag grotendeels afgewezen met uitzondering van pensioenpremieafdracht en vakantiegeld

[Gerechtshof Amsterdam, ECLI:NL:GHAMS:2025:1203](#) 06-05-2025

Maleisisch vonnis erkend: geen pensioenverevening en geen verplichting voor uitvoerder

[Gerechtshof Amsterdam, ECLI:NL:GHAMS:2025:1068](#) 22-04-2025

Deskundige moet duidelijkheid bieden of werkgever onder Bpf Mitt of onder Detailhandel valt

Rechtbank

[Rechtbank Limburg, ECLI:NL:RBLIM:2025:4731](#) 14-05-2025

Werkgeefster valt niet onder Bpf MITT, want is slechts intermediair tussen klant en de onderneming die denim produceert

[Rechtbank Noord-Holland, ECLI:NL:RBNHO:2025:4695](#) 30-04-2025

Ontslag niet rechtsgeldig: billijke vergoeding, herkwalificatie zzp naar arbeidsovereenkomst maar geen pensioenopbouw met terugwerkende kracht

[Rechtbank Midden-Nederland, ECLI:NL:RBMNE:2025:1802](#) 23-04-2025

FrieslandCampina had op grond van goed werkgeverschap indexatie moeten toekennen

[Rechtbank Midden-Nederland, ECLI:NL:RBMNE:2025:2564](#) 11-04-2025

Werkgever mocht niet met terugwerkende kracht pensioenpremies op loon inhouden

Antillen

Gerecht in Ambtenarenzaken van Aruba, Curaçao, Sint Maarten en van Bonaire, Sint Eustatius en Saba, ECLI:NL:OGAACMB:2025:41 24-02-2025

Verzoek om Arubaanse pensioeninkoop over verleden terecht afgewezen

Uitspraken zonder ECLI

Klachteninstituut Financiële Dienstverlening 23-05-2025

Pensioenuitvoerder mag verzoek waardeoverdracht pensioenkapitaal pensioendatum naar pensioenregeling opbouwfase afwijzen

Bij deze uitspraak ontbreekt de ECLI

Commissie van Beroep Klachteninstituut Financiële Dienstverlening 22-04-2025

Geen recht op onvoorwaardelijke indexatie

Bij deze uitspraak ontbreekt de ECLI

Commissie van Beroep Klachteninstituut Financiële Dienstverlening 22-04-2025

Geen recht op onvoorwaardelijke indexatie

Bij deze uitspraak ontbreekt de ECLI

Geschilleninstantie pensioenfondsen 27-05-2025

ABP mocht pensioeninformatie aan ex-partner verstrekken

Bij deze uitspraak ontbreekt de ECLI

Geschilleninstantie pensioenfondsen 19-05-2025

Consument heeft geen recht op indicatief hoger afkoopbedrag klein pensioen

Bij deze uitspraak ontbreekt de ECLI

RECHTSPRAAK

Pensioenuitvoerder mag verzoek waardeoverdracht pensioenkapitaal pensioendatum naar pensioenregeling opbouwfase afwijzen

Het verzoek tot waardeoverdracht van een pensioenkapitaal waarvan de pensioendatum al is bereikt naar een pensioenregeling waarin nog pensioenaanspraken worden opgebouwd, heeft de pensioenuitvoerder mogen afwijzen. De Pensioenwet voorziet niet in deze mogelijkheid. De pensioenuitvoerder heeft geen informatieplicht geschonden door de consument niet voor de pensioendatum te wijzen op de eventuele waardeoverdracht van zijn pensioenaanspraken.

De consument heeft in 2000 bij een rechtsvoorganger van de verzekeraar een kapitaalverzekering met pensioenclausule afgesloten. De verzekering maakte onderdeel uit van een overwerk pensioenregeling. Deelname vond plaats op vrijwillige basis, in aanvulling op de bedrijfstakpensioenregeling bij Pensioenfonds Vervoer. De deelname van de consument is gestopt per 1 december 2006 en de verzekering is premievrij voortgezet. In juli 2023 is de consument 65 jaar geworden, met als gevolg dat op basis van het toepasselijke pensioenreglement op 1 juli 2023 de pensioendatum is bereikt.

Bij brief van 13 juni 2024 heeft het Pensioenfonds Vervoer voor de consument waardeoverdracht aangevraagd van het pensioenkapitaal. De pensioenuitvoerder heeft niet aan de waardeoverdracht meegewerkt, omdat de pensioendatum reeds is bereikt. Het kapitaal kan daarom alleen worden gebruikt voor de aankoop van een uitkerend product en kon niet meer worden toegevoegd aan het pensioenkapitaal bij het Pensioenfonds Vervoer, dat zich nog in de opbouwfase bevindt.

Zoals de pensioenuitvoerder aanvoert, biedt de Pensioenwet geen mogelijkheid om een al geëxpireerd pensioenkapitaal door middel van een waardeoverdracht over te dragen aan een andere uitvoerder waar nog pensioen wordt opgebouwd. De Pensioenwet biedt een aantal gelimiteerde mogelijkheden tot waardeoverdracht van pensioenaanspraken. De commissie

wijst in dit verband op artikel 70 lid 3 Pensioenwet waarin is bepaald dat waardeoverdracht slechts mogelijk is in de daaropvolgende artikelen bedoelde situaties.

De waardeoverdracht die de consument wenst – van een pensioenverzekering die al de pensioendatum heeft bereikt naar een pensioenregeling waarin nog kapitaal wordt opgebouwd – behoort niet tot de in de Pensioenwet genoemde gevallen.

De consument doet een beroep op een aantal artikelen uit hoofdstuk 4 van de Pensioenwet, zoals de artikelen 71, 74, 76, 80, 81 en 82 van de Pensioenwet. Geen van deze artikelen biedt echter de mogelijkheid van de waardeoverdracht die de consument wenst. Dat geldt ook voor de artikelen die de consument aanhaalt over het keuzerecht en de keuzebegeleiding. Het recht te shoppen, dat is neergelegd in artikel 81 van de Pensioenwet, komt aan de consument toe als hij een uitkering wil aankopen, geeft ten slotte geen recht op de waardeoverdracht die hij nu wil laten uitvoeren.

De consument voert aan dat de AOW-leeftijd is verhoogd naar 67 jaar. Dit betekent echter niet dat ook de pensioendatum van iedere pensioenregeling automatisch wordt verhoogd. Voor het bij de pensioenuitvoerder geadministreerde pensioenkapitaal is de pensioendatum de eerste van de maand waarin de consument de 65-jarige leeftijd heeft bereikt, 1 juli 2023.

Dat het Pensioenfonds Vervoer waardeoverdracht heeft aangevraagd, betekent ten slotte niet dat dit ook mogelijk is. Naar aanleiding van de aanvraag heeft de pensioenuitvoerder gecontroleerd of waardeoverdracht mogelijk was en vastgesteld dat dit niet zo is. De commissie wijst er in dit verband op dat het Pensioenfonds Vervoer in de brief met de aanvraag ook aanvullende informatie over het bij de uitvoerder geadministreerde pensioen heeft opgevraagd, zoals de pensioenleeftijd van de consument en de begin- en einddatum van zijn deelname aan de pensioenregeling. De pensioenuitvoerder had niet op mogelijkheid waardeoverdracht hoeven wijzen.

Naar aanleiding van het verwijt van de consument dat hij niet is gewezen op de eventuele mogelijkheden tot waardeoverdracht van zijn pensioenaanspraken voorafgaand aan de pensioendatum, overweegt de commissie in de door de consument overgelegde stukken een brief van de rechtsvoorganger van de pensioenuitvoerder van 2 november 2009 te hebben aangetroffen, waarin de consument wordt gewezen op de mogelijkheid van waardeoverdracht. De commissie gaat ervan uit dat de consument van deze brief kennis heeft kunnen nemen.

Verder vloeit uit geen van de in de Pensioenwet opgenomen informatieplichten noch uit een bijzondere zorgplicht voort dat de pensioenuitvoerder de consument op eigen initiatief moest wijzen op een eventuele mogelijkheid tot waardeoverdracht van zijn pensioenaanspraken.

Instantie: Klachteninstituut Financiële Dienstverlening

Datum uitspraak: 23-05-2025

Zaaknummer: Kifid 2025-0406

RECHTSPRAAK

Geen recht op onvoorwaardelijke indexatie

De consument stelt dat zij op grond van het pensioenreglement recht heeft op onvoorwaardelijke indexatie sinds 2009. De Commissie van Beroep acht de vordering ongegrond.

Op 27 januari 1984 is, overeenkomstig de daartoe geldende bepalingen in de destijds geldende Pensioen- en spaarfondsenwet (PSW), tussen de werkgever en de pensioenuitvoerder een verzekeringsovereenkomst tot stand gekomen (met ingangsdatum 1 januari 1980). Daarin is onder meer bepaald dat de uitkeringen zullen worden verricht onder voorwaarden die gelijk zijn aan die waaronder het bedrijfspensioenfonds deze uitkeringen zou hebben verricht (artikel 3).

In de genoemde pensioenregeling van het bedrijfspensioenfonds is een voorwaardelijke indexatieregeling opgenomen voor zowel de werknemers als de ex-werknemers en pensioengerechtigden. Toekenning van een verhoging is, blijkens artikel VIII van het PMTpensioenreglement, voor alle gevallen van indexatie afhankelijk van een besluit van het bestuur van PMT. In een door de pensioenuitvoerder aan de deelnemers overgelegde brochure uit 1998 wordt onder meer vermeld dat indexering zal plaatsvinden voor zover de middelen van het fonds dat toelaten. Ook wordt vermeld dat het indexatiebeleid van het bedrijfspensioenfonds wordt gevolgd.

Per 1 januari 1999 is bij de werkgever een nieuw pensioenreglement in werking getreden. Artikel 22 lid 1 sub a van het per 1 januari 1999 vastgestelde Pensioenreglement luidt: 'Het bestuur is bevoegd om: Alle in lid 2 genoemde indexaties toe te passen indien deze door het bestuur worden toegekend (...)'. Artikel 22 lid 2 heeft betrekking op de indexatie voor de deelnemer. Artikel 22 lid 4 sub a luidt: 'Indexatie voor de gepensioneerde en de uitkeringsgerechtigde. a. Ingegane pensioenen. De rechten van alle reeds ingegane pensioenen, alsmede de bij de ingegane ouderdomspensioen behorende, nog niet ingegane, nabestaanden- en wezenpensioenen, worden jaarlijks per 1 januari met de prijsindex aangepast;'.

De pensioenuitvoerder heeft bij brief van 22 april 2003 aan de werkgever het volgende bericht:

‘Bij verificatie van het pensioenreglement is gebleken dat de in artikel 22 genoemde indexatiebepalingen niet geheel in overeenstemming zijn met het vermelde in artikel VIII van het pensioenreglement van Stichting Bedrijfspensioenfonds voor de Metaal en Technische Bedrijfstakken. Gezien het vermelde in artikel 1 van het door ons vervaardigde pensioenreglement zal dit geen consequenties hebben voor het gevoerde indexatiebeleid. Hierin staat onder definities onder punt 6: “Het pensioenreglement van [naam werkgever] conform de pensioenregeling van Stichting Bedrijfspensioenfonds voor de Metaal en Technische Bedrijfstakken”. Ter voorkoming van onduidelijkheden op dit gebied verzoeken wij u bijgaand erratum aan de (gewezen) deelnemers te verstrekken.’ In het erratum is in artikel 22 de bepaling opgenomen dat voor alle in de leden 2, 3, 4 en 5 genoemde indexaties de indexatie voorwaardelijk is. De consument is tot 1 november 2004 in dienst geweest bij de werkgever. Zij is in 2012 met pensioen gegaan.

De consument stelt, in de weergave van de Geschillencommissie, dat de pensioenuitvoerder jegens haar gehouden is tot onvoorwaardelijke indexatie van haar pensioenuitkering. Volgens de consument is de oorspronkelijke tekst van artikel 22 van het [naam werkgever] reglement van 1999 van toepassing en heeft de consument om die reden recht op volledige prijscompensatie na 2008. De Geschillencommissie heeft de vordering van de consument afgewezen.

De consument legt aan haar vordering de tekst van artikel 22 lid 4 sub a van het per 1 januari 1999 geldende pensioenreglement ten grondslag. Volgens die tekst is voor reeds ingegane pensioenen een onvoorwaardelijke jaarlijkse prijsindexering van toepassing. De Commissie van Beroep acht deze grondslag ondeugdelijk.

Uit de weergegeven feiten valt af te leiden – de consument bestrijdt dat ook niet – dat het in elk geval tot 1 januari 1999 zo was dat de pensioenregeling die voor de consument gold, geheel gelijk was aan het pensioenreglement van het bedrijfspensioenfonds (de BPMT-regeling). Het is ook niet in geschil dat de BPMT-regeling voor alle pensioenen (zowel van actieven als van inactieven) een voorwaardelijke indexeringsregeling kende. Ook de BPMT-regeling die vanaf 1 januari 1999 gold, hield voor alle pensioenen een voorwaardelijke indexeringsregeling in.

Het is op zichzelf juist dat het pensioenreglement dat op 1 januari 1999 voor de consument in werking trad, op het punt van de indexering afwijkend was geformuleerd van de BPMT-regeling. Volgens de tekst van artikel 22 bestond er uitsluitend voor de deelnemer een voorwaardelijke jaarlijkse indexering en gold er een onvoorwaardelijke jaarlijkse indexering voor de gewezen deelnemer, voor de gepensioneerde, de uitkeringsgerechtigde en de ex-partner.

De Commissie van Beroep is echter van oordeel dat deze formulering van artikel 22 op een vergissing berustte en dat deze vergissing voor de consument redelijkerwijs duidelijk moet zijn geweest.

Zoals hiervóór vermeld, is in het pensioenreglement dat per 1 januari 1999 voor de consument in werking trad, 'Het reglement' (in de definitiebepaling van artikel 1) omschreven als 'Het pensioenreglement van [naam werkgever] conform de pensioenregeling van Stichting Bedrijfspensioenfonds voor de Metaal en Technische Bedrijfstakken.' Dit betekent dat het pensioenreglement is gedefinieerd als gelijkkluidend aan de BPMT-regeling, zoals ook voorheen het geval was.

De consument is daarop ook gewezen in de brief van november 1998 die hiervóór werd aangehaald. Dit betrof een begeleidende brief bij een brochure. In de inleiding van deze brochure is vermeld dat de pensioenuitvoerder het verplichte onderdeel van de BPMT-regeling op precies dezelfde manier volgt als het bedrijfspensioenfonds zelf. Op blz. 13 van de brochure is vermeld: 'Indexering Als en voor zover de middelen van het fonds dat toelaten, worden de ingegane en premievrije (wegens ontslag) pensioenaanspraken jaarlijks per 1 januari geïndexeerd (loon- of prijsindex). Wij volgen hierbij het indexatiebeleid van het BPF. Ook voor actieven geldt een indexatiebeleid.' Deze passage houdt dus in dat de pensioenregeling geen onvoorwaardelijke jaarlijkse indexatie voor de consument kende. De consument heeft gesteld dat in de brochure is vermeld dat aan de inhoud ervan geen rechten kunnen worden ontleend, maar dat neemt niet weg dat aan de inhoud van de brochure betekenis toekomt bij de uitleg van het pensioenreglement.

Een vergelijking van (1) de oorspronkelijke tekst en systematiek van artikel 22 van het pensioenreglement zoals in werking getreden op 1 januari 1999 met (2) de tekst van artikel VIII van de BPMT-regeling per 1 januari 1999, maakt tegen de achtergrond van het voorgaande duidelijk dat er een vergissing in het spel is. De (onzorgvuldige) hernummering van de leden 2.1 t/m 2.4 van artikel VIII tot de leden 2 t/m 5 van artikel 22 is er de oorzaak van dat, kort gezegd en naar de letter genomen, voor de consument een onvoorwaardelijke indexering zou gelden.

Toepassing van de onder 5.2 weergegeven maatstaf voert de Commissie van Beroep tot de conclusie dat de consument op grond van de hiervoor genoemde omstandigheden, in samenhang bezien, in de oorspronkelijke formulering van artikel 22 van het pensioenreglement niet heeft mogen lezen dat zij een recht had op onvoorwaardelijke indexatie van het pensioen.

De aanpassing in 2003 van artikel 22 waarbij ook de leden 3 t/m 5 binnen de reikwijdte van lid

1 werden gebracht, betrof daarom geen inhoudelijke wijziging van het pensioenreglement, maar een verbetering van een kennelijke (en ook voor de consument kenbare) vergissing. Anders gezegd: er heeft van het begin af aan voor de consument enkel een voorwaardelijke indexatieregeling bestaan.

Uit de stellingen van de consument valt niet af te leiden dat zij in het verleden van een andere lezing van het pensioenreglement is uitgegaan en er daadwerkelijk van is uitgegaan dat haar pensioen onvoorwaardelijk werd geïndexeerd. Het tegendeel is het geval. Zo heeft de pensioenuitvoerder erop gewezen dat zij aan de consument ten tijde van haar pensionering een brief heeft gestuurd waarin was vermeld dat de verzekering was onderworpen aan het pensioenreglement van het pensioenfonds, waarin de voorwaardelijke indexatie is genoemd. Ook heeft zij erop gewezen dat er geen indexering van het pensioen van de consument heeft plaatsgevonden vanaf haar pensionering in 2012 tot 2022 en dat dat steeds uitdrukkelijk was vermeld op de UPO's die aan haar werden verzonden. Uit de correspondentie met de consument die de pensioenuitvoerder heeft beschreven (verweerschrift eerste aanleg) volgt dat de consument zich van een en ander bewust was en zich pas in 2022 op het standpunt is gaan stellen dat zij recht had op onvoorwaardelijke indexatie.

Op de voorgaande overwegingen stuit het beroep van de consument af. De Commissie van Beroep komt op andere gronden dus tot dezelfde uitkomst als de Geschillencommissie.

Instantie: Commissie van Beroep Klachteninstituut Financiële Dienstverlening

Datum uitspraak: 22-04-2025

Zaaknummer: Kifid 2025-0032

RECHTSPRAAK

Geen recht op onvoorwaardelijke indexatie

De consument stelt dat zij op grond van het pensioenreglement recht heeft op onvoorwaardelijke indexatie sinds 2009. De Commissie van Beroep acht de vordering ongegrond.

Op 27 januari 1984 is, overeenkomstig de daartoe geldende bepalingen in de destijds geldende Pensioen- en spaarfondsenwet (PSW), tussen de werkgever en de pensioenuitvoerder een verzekeringsovereenkomst tot stand gekomen (met ingangsdatum 1 januari 1980). Daarin is onder meer bepaald dat de uitkeringen zullen worden verricht onder voorwaarden die gelijk zijn aan die waaronder het bedrijfspensioenfonds deze uitkeringen zou hebben verricht (artikel 3).

In de genoemde pensioenregeling van het bedrijfspensioenfonds is een voorwaardelijke indexatieregeling opgenomen voor zowel de werknemers als de ex-werknemers en pensioengerechtigden. Toekenning van een verhoging is, blijkens artikel VIII van het PMTpensioenreglement, voor alle gevallen van indexatie afhankelijk van een besluit van het bestuur van PMT. In een door de pensioenuitvoerder aan de deelnemers overgelegde brochure uit 1998 wordt onder meer vermeld dat indexering zal plaatsvinden voor zover de middelen van het fonds dat toelaten. Ook wordt vermeld dat het indexatiebeleid van het bedrijfspensioenfonds wordt gevolgd.

Per 1 januari 1999 is bij de werkgever een nieuw pensioenreglement in werking getreden. Artikel 22 lid 1 sub a van het per 1 januari 1999 vastgestelde Pensioenreglement luidt: 'Het bestuur is bevoegd om: Alle in lid 2 genoemde indexaties toe te passen indien deze door het bestuur worden toegekend (...)'. Artikel 22 lid 2 heeft betrekking op de indexatie voor de deelnemer. Artikel 22 lid 4 sub a luidt: 'Indexatie voor de gepensioneerde en de uitkeringsgerechtigde. a. Ingegane pensioenen. De rechten van alle reeds ingegane pensioenen, alsmede de bij de ingegane ouderdomspensioen behorende, nog niet ingegane, nabestaanden- en wezenpensioenen, worden jaarlijks per 1 januari met de prijsindex aangepast;'.

De pensioenuitvoerder heeft bij brief van 22 april 2003 aan de werkgever het volgende bericht:

‘Bij verificatie van het pensioenreglement is gebleken dat de in artikel 22 genoemde indexatiebepalingen niet geheel in overeenstemming zijn met het vermelde in artikel VIII van het pensioenreglement van Stichting Bedrijfspensioenfonds voor de Metaal en Technische Bedrijfstakken. Gezien het vermelde in artikel 1 van het door ons vervaardigde pensioenreglement zal dit geen consequenties hebben voor het gevoerde indexatiebeleid. Hierin staat onder definities onder punt 6: “Het pensioenreglement van [naam werkgever] conform de pensioenregeling van Stichting Bedrijfspensioenfonds voor de Metaal en Technische Bedrijfstakken”. Ter voorkoming van onduidelijkheden op dit gebied verzoeken wij u bijgaand erratum aan de (gewezen) deelnemers te verstrekken.’ In het erratum is in artikel 22 de bepaling opgenomen dat voor alle in de leden 2, 3, 4 en 5 genoemde indexaties de indexatie voorwaardelijk is. De consument is tot 1 november 2004 in dienst geweest bij de werkgever. Zij is in 2012 met pensioen gegaan.

De consument stelt, in de weergave van de Geschillencommissie, dat de pensioenuitvoerder jegens haar gehouden is tot onvoorwaardelijke indexatie van haar pensioenuitkering. Volgens de consument is de oorspronkelijke tekst van artikel 22 van het [naam werkgever] reglement van 1999 van toepassing en heeft de consument om die reden recht op volledige prijscompensatie na 2008. De Geschillencommissie heeft de vordering van de consument afgewezen.

De consument legt aan haar vordering de tekst van artikel 22 lid 4 sub a van het per 1 januari 1999 geldende pensioenreglement ten grondslag. Volgens die tekst is voor reeds ingegane pensioenen een onvoorwaardelijke jaarlijkse prijsindexering van toepassing. De Commissie van Beroep acht deze grondslag ondeugdelijk.

Uit de weergegeven feiten valt af te leiden – de consument bestrijdt dat ook niet – dat het in elk geval tot 1 januari 1999 zo was dat de pensioenregeling die voor de consument gold, geheel gelijk was aan het pensioenreglement van het bedrijfspensioenfonds (de BPMT-regeling). Het is ook niet in geschil dat de BPMT-regeling voor alle pensioenen (zowel van actieven als van inactieven) een voorwaardelijke indexeringsregeling kende. Ook de BPMT-regeling die vanaf 1 januari 1999 gold, hield voor alle pensioenen een voorwaardelijke indexeringsregeling in.

Het is op zichzelf juist dat het pensioenreglement dat op 1 januari 1999 voor de consument in werking trad, op het punt van de indexering afwijkend was geformuleerd van de BPMT-regeling. Volgens de tekst van artikel 22 bestond er uitsluitend voor de deelnemer een voorwaardelijke jaarlijkse indexering en gold er een onvoorwaardelijke jaarlijkse indexering voor de gewezen deelnemer, voor de gepensioneerde, de uitkeringsgerechtigde en de ex-partner.

De Commissie van Beroep is echter van oordeel dat deze formulering van artikel 22 op een vergissing berustte en dat deze vergissing voor de consument redelijkerwijs duidelijk moet zijn geweest.

Zoals hiervóór vermeld, is in het pensioenreglement dat per 1 januari 1999 voor de consument in werking trad, 'Het reglement' (in de definitiebepaling van artikel 1) omschreven als 'Het pensioenreglement van [naam werkgever] conform de pensioenregeling van Stichting Bedrijfspensioenfonds voor de Metaal en Technische Bedrijfstakken.' Dit betekent dat het pensioenreglement is gedefinieerd als gelijkkluidend aan de BPMT-regeling, zoals ook voorheen het geval was.

De consument is daarop ook gewezen in de brief van november 1998 die hiervóór werd aangehaald. Dit betrof een begeleidende brief bij een brochure. In de inleiding van deze brochure is vermeld dat de pensioenuitvoerder het verplichte onderdeel van de BPMT-regeling op precies dezelfde manier volgt als het bedrijfspensioenfonds zelf. Op blz. 13 van de brochure is vermeld: 'Indexering Als en voor zover de middelen van het fonds dat toelaten, worden de ingegane en premievrije (wegens ontslag) pensioenaanspraken jaarlijks per 1 januari geïndexeerd (loon- of prijsindex). Wij volgen hierbij het indexatiebeleid van het BPF. Ook voor actieven geldt een indexatiebeleid.' Deze passage houdt dus in dat de pensioenregeling geen onvoorwaardelijke jaarlijkse indexatie voor de consument kende. De consument heeft gesteld dat in de brochure is vermeld dat aan de inhoud ervan geen rechten kunnen worden ontleend, maar dat neemt niet weg dat aan de inhoud van de brochure betekenis toekomt bij de uitleg van het pensioenreglement.

Een vergelijking van (1) de oorspronkelijke tekst en systematiek van artikel 22 van het pensioenreglement zoals in werking getreden op 1 januari 1999 met (2) de tekst van artikel VIII van de BPMT-regeling per 1 januari 1999, maakt tegen de achtergrond van het voorgaande duidelijk dat er een vergissing in het spel is. De (onzorgvuldige) hernummering van de leden 2.1 t/m 2.4 van artikel VIII tot de leden 2 t/m 5 van artikel 22 is er de oorzaak van dat, kort gezegd en naar de letter genomen, voor de consument een onvoorwaardelijke indexering zou gelden.

Toepassing van de onder 5.2 weergegeven maatstaf voert de Commissie van Beroep tot de conclusie dat de consument op grond van de hiervoor genoemde omstandigheden, in samenhang bezien, in de oorspronkelijke formulering van artikel 22 van het pensioenreglement niet heeft mogen lezen dat zij een recht had op onvoorwaardelijke indexatie van het pensioen.

De aanpassing in 2003 van artikel 22 waarbij ook de leden 3 t/m 5 binnen de reikwijdte van lid

1 werden gebracht, betrof daarom geen inhoudelijke wijziging van het pensioenreglement, maar een verbetering van een kennelijke (en ook voor de consument kenbare) vergissing. Anders gezegd: er heeft van het begin af aan voor de consument enkel een voorwaardelijke indexatieregeling bestaan.

Uit de stellingen van de consument valt niet af te leiden dat zij in het verleden van een andere lezing van het pensioenreglement is uitgegaan en er daadwerkelijk van is uitgegaan dat haar pensioen onvoorwaardelijk werd geïndexeerd. Het tegendeel is het geval. Zo heeft de pensioenuitvoerder erop gewezen dat zij aan de consument ten tijde van haar pensionering een brief heeft gestuurd waarin was vermeld dat de verzekering was onderworpen aan het pensioenreglement van het pensioenfonds, waarin de voorwaardelijke indexatie is genoemd. Ook heeft zij erop gewezen dat er geen indexering van het pensioen van de consument heeft plaatsgevonden vanaf haar pensionering in 2012 tot 2022 en dat dat steeds uitdrukkelijk was vermeld op de UPO's die aan haar werden verzonden. Uit de correspondentie met de consument die de pensioenuitvoerder heeft beschreven (verweerschrift eerste aanleg) volgt dat de consument zich van een en ander bewust was en zich pas in 2022 op het standpunt is gaan stellen dat zij recht had op onvoorwaardelijke indexatie.

Op de voorgaande overwegingen stuit het beroep van de consument af. De Commissie van Beroep komt op andere gronden dus tot dezelfde uitkomst als de Geschillencommissie.

Instantie: Commissie van Beroep Klachteninstituut Financiële Dienstverlening

Datum uitspraak: 22-04-2025

Zaaknummer: Kifid 2025-0031

RECHTSPRAAK

ABP mocht pensioeninformatie aan ex-partner verstrekken

Verzoeker is in 1982 in algemene gemeenschap van goederen getrouwd. In 2007 wordt de scheiding uitgesproken. In het echtscheidingsconvenant wordt afgesproken dat in overleg met een gezamenlijk aan te wijzen adviseur zal worden bezien hoe de waarde van de pensioenovereenkomsten kan worden gesplitst en/of voortgezet. Dit leidt in 2008 tot een overeenkomst van verdeling en betaling. Over ‘pensioenen via werkgever’ wordt daarin opgenomen dat deze ‘voor verzoeker’ zijn. In juni 2024 belt de ex-partner van verzoeker met ABP met het verzoek om een berekening in het kader van de Wet verevening pensioenrechten bij scheiding. ABP verstrekt haar vervolgens een brief waarin het te verdelen pensioen van verzoeker wordt vermeld. Verzoeker vindt dat ABP deze informatie niet aan zijn ex-partner had mogen verstrekken en beroept zich daarbij op de Algemene verordening gegevensbescherming (AVG). Ook vindt hij dat de informatie niet klopt, omdat het ABP-pensioen bij de scheiding in zijn geheel aan hem is toegewezen. ABP vindt dat de ex-partner op grond van de Wet verevening pensioenrechten bij scheiding recht heeft op deze informatie. Verzoeker wil een opname van het telefoongesprek, excuses voor gemaakte fouten en een vergoeding van gemaakte kosten. De geschillencommissie wijst de vorderingen af.

De rechtsvraag die de geschillencommissie heeft te beantwoorden, is of de informatieverstrekking van ABP aan de ex-partner van verzoeker in 2024 onrechtmatig was, gegeven de omstandigheden van het geval. Alle drie de vorderingen van verzoeker zijn daarop gebaseerd.

Verzoeker heeft pensioen opgebouwd bij ABP tijdens het huwelijk. De echtscheiding van

verzoeker en zijn ex-partner is van na 1 mei 1995. Daarmee is de Wvps van toepassing op deze pensioenaanspraken.

Artikel 2 lid 1 Wvps luidt: 'In geval van scheiding en voor zover de ene echtgenoot na de huwelijkssluiting en voor de scheiding pensioenaanspraken heeft opgebouwd, heeft de andere echtgenoot overeenkomstig het bepaalde bij of krachtens deze wet recht op pensioenverevening, tenzij de echtgenoten de toepasselijkheid van deze wet hebben uitgesloten bij huwelijkse voorwaarden of bij een bij geschrift gesloten overeenkomst met het oog op de scheiding.'

Anders dan ABP stelt, bepaalt de Wvps dus niet dat de ex-partner (zonder meer) recht heeft op verevening van het tijdens het huwelijk opgebouwde pensioen. Van belang daarbij is in elk geval of de ex-echtgenoten de toepasselijkheid van de Wvps hebben uitgesloten.

Of in geval van verzoeker de toepasselijkheid van de Wvps is uitgesloten, laat de geschillencommissie in het midden. Daarbij wijst de geschillencommissie op artikel 2 lid 2 Wvps. Hierin is onder andere bepaald: 'Ingeval partijen de toepasselijkheid van deze wet hebben uitgesloten moeten zij een gewaarmerkt afschrift of uittreksel van de in het eerste lid bedoelde overeenkomst aan het uitvoeringsorgaan overleggen. Indien de echtgenoten zulks nalaten kan deze overeenkomst niet aan het uitvoeringsorgaan worden tegengeworpen, zelfs indien de overeenkomst ingeschreven was in het openbaar huwelijksgoederenregister bedoeld in artikel 116, Boek 1 van het Burgerlijk Wetboek.' Vaststaat dat ten tijde van het verzoek van de ex-partner aan ABP om informatie (op 5 juni 2024) geen gewaarmerkt afschrift of uittreksel van de Verdelingsovereenkomst was verschaft aan ABP. Dus, als de Verdelingsovereenkomst al gezien kan worden als een overeenkomst tot uitsluiting van de toepasselijkheid van de Wvps, kunnen verzoeker en zijn ex-partner van ABP niet vergen zich hieraan te houden.

Artikel 2 lid 2 Wvps bevat verder deze bepaling: 'Ingevolge het in het eerste lid bedoelde recht op verevening ontstaat jegens het uitvoeringsorgaan een recht op uitbetaling van een deel van elk van de uit te betalen termijnen van het pensioen, mits binnen twee jaar na het tijdstip van scheiding van die scheiding en van het tijdstip van scheiding door een van beide echtgenoten mededeling is gedaan aan het uitvoeringsorgaan door middel van een formulier waarvan het model wordt vastgesteld door Onze Minister van Sociale Zaken en Werkgelegenheid en bekend gemaakt in de Staatscourant.' Verzoeker noch zijn ex-partner heeft een mededeling als hier bedoeld gedaan aan ABP. Niet binnen twee jaar en niet daarna. Dit betekent dat, voor zover er sprake is van verevening, de ex-partner geen recht heeft op rechtstreekse uitbetaling door ABP van de verevende aanspraken.

In artikel 3 Wvps is bepaald dat beide echtgenoten recht hebben op uitbetaling van de helft

van het pensioen dat tijdens het huwelijk is opgebouwd, als de toepasselijkheid van de Wvps niet is uitgesloten. De Wvps bevat in artikel 4 lid 1 een aantal bepalingen om te kiezen voor een afwijkend verdelingspercentage dan wel voor een afwijkende verdelingsperiode. In artikel 4 lid 2 Wvps is bepaald dat de pensioenuitvoerder gebonden is aan deze afwijkende afspraken mee te werken, mits de echtgenoten deze afwijkende afspraken binnen twee jaar na de scheiding doorgeven. Niet ter discussie staat dat verzoeker en zijn ex-partner geen melding hebben gedaan aan ABP van dergelijke afwijkende afspraken, laat staan binnen twee jaar.

Bovenstaande houdt in, dat ABP op 5 juni 2024 geen informatie had over eventuele afspraken die verzoeker en zijn ex-partner gemaakt hebben over het uitsluiten van de toepasselijkheid van de Wvps. Ook was geen sprake van een recht op uitbetaling van verevend pensioen jegens ABP. Tot slot wist ABP niet of en zo ja welke afspraken eventueel waren gemaakt met betrekking tot de verdeling van de aanspraken die opgebouwd zijn tijdens het huwelijk.

Artikel 9 Wvps luidt: 'De echtgenoten, het uitvoeringsorgaan en de werkgever zijn gehouden desgevraagd elkaar over en weer die gegevens te verstrekken die noodzakelijk zijn voor de vaststelling van de rechten en verplichtingen die uit deze wet voortvloeien.' Naar het oordeel van de geschillencommissie is het voor de vaststelling van de rechten en verplichtingen die uit de Wvps voortvloeien in elk geval noodzakelijk om te weten wat de hoogte is van het ouderdomspensioen dat tijdens het huwelijk is opgebouwd. Dat deze informatie is opgenomen in de brief van 6 juni 2024 is op grond van artikel 9 Wvps gerechtvaardigd. Van uitsluiting van verevening was ABP zoals gezegd niets bekend.

De brief van 6 juni vermeldt dat de ex-partner recht heeft op 50% van het in de brief genoemde pensioen. Een dergelijke stellige mededeling is niet noodzakelijk op grond van artikel 9 Wvps. Ten tijde van het opstellen van de brief beschikte ABP bovendien niet over informatie over de eventuele onderlinge afspraken tussen partijen, zoals hiervoor toegelicht.

Tijdens de mondelinge behandeling heeft ABP aangegeven dat de Wvps bepalend is voor het ontstaan van een recht op pensioenverevening, en niet de brief zelf. De geschillencommissie is het met ABP eens dat het recht op verevening inderdaad voortvloeit uit de wet en eventuele afwijkende afspraken tussen de ex-echtgenoten, en niet uit de formulering van de brief. Maar juist omdat ABP geen kennis had van de inhoud van de tussen partijen gemaakte afspraken, is het onzorgvuldig dat in de brief aan de ex-partner zonder voorbehoud wordt gesteld dat zij recht heeft op 50% van het pensioen.

Zoals ABP zelf terecht stelt moeten beide ex-echtgenoten (de betaling van) de verevening onderling regelen omdat er geen tijdige melding van de gewenste verdeling is gedaan (art. 2 lid 6 Wvps). Het was daarom logischer geweest om in de brief op te merken dat ABP geen

informatie heeft over de afspraken die door de echtgenoten zijn gemaakt over de verevening, naast de opgave van het pensioen dat tijdens het huwelijk is opgebouwd. En dat ABP dus niets kan zeggen over de vraag waarop de ex-echtgenoot recht heeft.

De geschillencommissie is met ABP van mening dat uit artikel 9 Wvps geen verplichting volgt om het antwoord op de vraag van de ex-partner ook te delen met verzoeker. Informatie op de website. Niet in geding is dat ten tijde van de scheiding van verzoeker op de website van ABP vermeld stond dat ex-echtgenoten niet aan ABP hoeven mee te delen als zij zijn overeengekomen de toepasselijkheid van de Wvps uit te sluiten: ABP bevestigde dit tijdens de mondelinge behandeling. Inmiddels heeft ABP kennelijk deze tekst, die in tegenspraak is met de bepalingen van de Wvps, van de website verwijderd.

De informatie die op de website stond, beoordeelt de geschillencommissie als misleidend. Dergelijke communicatie staat op gespannen voet met de zorgplicht die op een pensioenuitvoerder rust. Tegelijkertijd geldt dat de Wvps een duidelijke en strikte regeling bevat over de manier waarop een uitsluiting van verevening moet worden gemeld aan de pensioenuitvoerder en dat een uitsluiting alleen werkt jegens het pensioenfonds als er een gewaarmerkt document is aangeleverd.

De geschillencommissie vindt het geloofwaardig dat verzoeker op grond van de informatie op de website van mening was dat de Verdelingsovereenkomst niet met ABP hoefde te worden gedeeld. Door de informatie op de website liep ABP onnodig het risico minder te weten over de gemaakte afspraken dan zij op grond van de wet had moeten weten. Gezien de duidelijke wettelijke regeling kan dit echter niet leiden tot een uitzondering op de wet, of tot een verplichting voor ABP om alsnog uit te gaan van een afspraak dat partijen verevening hebben uitgesloten.

De Algemene verordening persoonsgegevens (AVG) stelt regels over het verwerken van persoonsgegevens. De AVG definieert persoonsgegevens als 'alle informatie over een geïdentificeerde of identificeerbare natuurlijke persoon'. Daaronder vallen ook financiële gegevens, zoals gegevens over pensioenaanspraken. Onder het verwerken van persoonsgegevens vallen onder andere het raadplegen, gebruiken, doorzenden en beschikbaar stellen van persoonsgegevens. Artikel 5 AVG bevat de beginselen inzake verwerking van persoonsgegevens. Dit artikel is als bijlage 2 bij deze uitspraak gevoegd.

Een van de beginselen in artikel 5 AVG is dat de verwerking van persoonsgegevens rechtmatig moet zijn. Zoals hiervoor uitgelegd, ligt een wettelijke bepaling ten grondslag aan het verstrekken van informatie over de hoogte van het pensioen dat tijdens het huwelijk is opgebouwd. Daarmee staat de rechtmatigheid daarvan niet ter discussie.

Wat betreft de overige beginselen voor verwerking van persoonsgegevens stelt de geschillencommissie vast dat gesteld noch gebleken is dat in het telefoongesprek van 5 juni of de brief van 6 juni 2024 in tegenspraak met deze beginselen is gehandeld. De geschillencommissie ziet daarmee onvoldoende aanleiding om het beroep van verzoeker op de AVG, dat de informatie niet had mogen worden gedeeld zonder hem vooraf te informeren, toe te wijzen.

De opmerking dat de ex-partner 'recht had op 50%' was niet noodzakelijk volgens artikel 9 Wvps, zoals hierboven gezegd. De geschillencommissie is van oordeel dat deze opmerking geen betrekking heeft op persoonsgegevens in de zin van de AVG. De opmerking is daarmee niet in strijd met de AVG. Verzoeker heeft geen recht op een opname van het telefoongesprek van zijn ex-partner met ABP van 5 juni 2024. Het betreft een persoonlijk gesprek waaraan verzoeker geen deelnemer was. De zakelijke inhoud is inmiddels overigens aan verzoeker bekend. Er is geen aanleiding voor het opleggen van een verplichting tot het maken van excuses of toegeven van gemaakte fouten. Voor het opleggen van een dergelijke verplichting bestaat alleen in bijzondere gevallen juridische aanleiding. Die doen zich hier niet voor. Daaraan doet niet af dat de informatievoorziening op de website onjuist was en de brief aan de ex-partner onnodige informatie bevat waarvan ABP de juistheid niet kon beoordelen. Wat betreft de aansprakelijkheid van ABP voor eventuele kosten die verzoeker moet maken als zijn ex-partner (mede) naar aanleiding van de ABP informatiebrief van 6 juni 2024 een procedure aanspant: of ABP aansprakelijk is zal afhangen van alle feiten en omstandigheden van het geval. Een vraag zal onder meer zijn of de eventuele procedure wel is veroorzaakt door de brief. Een en ander is nu nog niet bekend: de ex-echtgenote is nog geen procedure gestart. Er is geen grond om ABP op voorhand aansprakelijk te achten. De commissie merkt tot slot op dat ABP het risico op (verdere) misverstanden of procedures zou kunnen beperken door een aanvullende brief aan de ex-partner te sturen, waarin de informatiebrief van 6 juni 2024 wordt genuanceerd of gecorrigeerd.

Instantie: Geschilleninstantie pensioenfondsen

Datum uitspraak: 27-05-2025

Zaaknummer: GLP 2024-0526

RECHTSPRAAK

Consument heeft geen recht op indicatief hoger afkoopbedrag klein pensioen

Geschil over het bedrag voor de afkoop van klein pensioen. Het pensioenfonds doet op 17 april 2023 digitaal een voorstel aan verzoekster tot afkoop van een laag pensioen, als bedoeld in artikel 66 van de Pensioenwet. Verzoekster stemt hiermee op 25 april 2023 in door invulling van een digitaal aanvraagformulier. Het aanvraagformulier vermeldt een afkoopbedrag van bruto € 7.287,37 ('het eerste bedrag') en de waarschuwing: 'Let op: de brutobedragen zijn een indicatie'. Het pensioenfonds plaatst diezelfde dag een bevestiging van de afkoop in de persoonlijke digitale omgeving van verzoeker. Daarin staat dat het afkoopbedrag € 6.243,85 ('het tweede bedrag') is, en dat dit bedrag nog kan veranderen. Het pensioenfonds stelt dat diezelfde dag ook een notificatie per mail is gestuurd met de melding dat er betreffende de afkoop een bericht klaarstaat in verzoeksters persoonlijke digitale omgeving. Na het bereiken van de AOW-leeftijd ontvangt verzoekster een afkoopbedrag van bruto € 5.254,47 ('het uiteindelijke afkoopbedrag'). Verzoekster stelt dat zij de notificatie van 25 april 2023 niet heeft ontvangen en de bevestigingsbrief niet heeft gezien. De commissie heeft in een tussenuitspraak van 19 februari 2025 aan het pensioenfonds opgedragen om aan te tonen dat het op 25 april 2023 de notificatie aan verzoekster heeft gestuurd. Het pensioenfonds heeft dit bewijs geleverd. Verzoekster kon dan ook, toen zij instemde met de afkoop, niet rekenen op het eerste bedrag. De marge tussen het tweede bedrag en het uiteindelijke afkoopbedrag wordt verklaard door de gewijzigde afkoopfactoren in het pensioenreglement, en is aanvaardbaar. De

commissie wijst de vordering van verzoekster af.

Het pensioenfonds heeft stukken ingediend waaruit blijkt dat verzoekster: op 17 april 2023 digitaal het aanbod heeft ontvangen om haar pensioen af te kopen; op 25 april 2023 daarop heeft gereageerd door digitaal een afkoopformulier in te vullen, waarin als afkoopbedrag € 7.287,37 ('het eerste bedrag') staat, met de vermelding dat dit een indicatie is; op 25 april 2023 een brief kreeg geplaatst in haar persoonlijke digitale pensioenportaal waarin de afkoop werd bevestigd en waarin een afkoopbedrag van € 6.243,85 ('het tweede bedrag') stond, met de vermelding dat dit bedrag nog kan veranderen; op 25 april 2023 een notificatiemail heeft ontvangen dat er een bericht voor verzoekster klaarstond in haar persoonlijke pensioenportaal, te weten de hierna genoemde bevestigingsbrief van dezelfde datum; en op 25 april 2023 deze notificatiemail heeft geopend.

Het pensioenfonds heeft het opgedragen bewijs, dat aan verzoekster een notificatie is gestuurd dat er een bericht voor haar klaarstond, geleverd. Die notificatie was voldoende specifiek om verzoekster te bewegen de persoonlijke online omgeving weer te bezoeken. Dit neemt niet weg dat de notificatie specifiek had gekund, bijvoorbeeld door te waarschuwen dat de bevestigingsbrief voorrang heeft boven het formulier.

Uit de bewijsstukken blijkt dat verzoekster het bericht heeft geopend. Dat zij het heeft gelezen kan en hoeft niet te worden vastgesteld. Als verzoekster dat niet heeft gedaan is dat een omstandigheid die voor haar risico komt.

Het gaat er uiteindelijk om of verzoekster bij haar instemming met de afkoop mocht rekenen op (een bedrag binnen een redelijke marge van) het eerste bedrag en dus of het pensioenfonds daaraan gebonden was.

Dat is niet het geval. Verzoekster kon immers door de notificatiemail weten dat er na het invullen van het aanvraagformulier een bevestigingsbericht voor haar klaarstond en had daar – als zij dat al niet heeft gedaan – kennis van kunnen nemen. Als verzoekster dat had gedaan dan had zij in de eerste plaats gezien dat die brief een afkoopbedrag noemde van ruim € 1.000,- bruto lager dan in het aanvraagformulier stond, zonder daar een oorzaak voor te geven. Verzoekster had hierover aan het fonds vragen kunnen stellen, waarna was gebleken dat dit te maken had met het niet meerekenen van nabestaandenpensioen (zie de tussenuitspraak). Voorts had verzoekster als zij van de bevestigingsbrief kennis had genomen gezien dat het pensioenfonds het voorbehoud maakte dat dit bedrag nog kon veranderen als gevolg van

wijziging van de afkoopfactoren. Ook daarover had verzoekster vragen kunnen stellen, maar dat is niet gebeurd. Verzoekster had er zelfs voor kunnen kiezen de afkoop niet door te laten gaan. Doordat verzoekster niet in actie is gekomen is het zover niet gekomen, en dat komt voor risico van verzoekster.

Als gevolg van een en ander had verzoekster niet (langer) recht op het eerste bedrag, maar op het tweede bedrag, dat echter nog (ook in haar nadeel) kon veranderen, met name vanwege de afkoopfactoren.

Toepassing van de ten tijde van de daadwerkelijke afkoop (maart 2024) geldende afkoopfactoren resulteerde in een nog lager afkoopbedrag (het uiteindelijke bedrag) dan toepassing van de factoren die in april 2023 golden (het tweede bedrag). In de tussenuitspraak is al geoordeeld dat niet is gebleken van onjuiste toepassing van het pensioenreglement bij de berekening van het uiteindelijke bedrag van € 5.254,57 bruto. Het verschil ten nadele van verzoekster tussen het tweede bedrag en het uiteindelijke afkoopbedrag bedraagt ongeveer 15%. Dit verschil vloeit, zoals reeds overwogen, voort uit een niet onjuist gebleken toepassing van (de afkoopfactoren die deel uitmaken van) het pensioenreglement. De bevestigingsbrief bevatte zoals gezegd op dit punt een voorbehoud.

Verzoekster heeft verder geen feiten en omstandigheden gesteld en bewezen waaruit volgt dat het verschil tussen het tweede bedrag en het uiteindelijke afkoopbedrag naar maatstaven van redelijkheid en billijkheid onaanvaardbaar zou zijn. De commissie zal op de hiervoor en in de tussenuitspraak gegeven gronden de vordering van verzoekster afwijzen. Nu het pensioenfonds in het gelijk wordt gesteld, ziet de commissie geen aanleiding om te beslissen dat het pensioenfonds (een deel van) de kosten van verzoekster moet vergoeden.

Instantie: Geschilleninstantie pensioenfonds

Datum uitspraak: 19-05-2025

Zaaknummer: GIP 2024-0365

RECHTSPRAAK

Verzoek om Arubaanse pensioeninkoop over verleden terecht afgewezen

Aanvankelijk verwerft belanghebbende – ambtenaar op Aruba – geen pensioen omdat hij in tijdelijke dienst was. Dat betrof de jaren 2000-2008. Toen hij in vaste dienst kwam, kon hij om pensioeninkoop over het verleden verzoeken, maar dat moest binnen een jaar. Dat verzoek is niet gedaan. Op het moment dat belanghebbende het verzoek wel doet, was in de wetgeving bepaald dat inkoop van pensioen slechts toegestaan was over de periode vanaf 1 januari 2012. Aangezien het verzoek van belanghebbende een eerdere periode betreft, is het verzoek tot inkoop terecht afgewezen.

Bij brief van 22 mei 2023 heeft klager verzocht om pensioenaanspraken over de periode van 2000 tot en met 2008 in te kopen. In deze uitspraak beoordeelt het gerecht het bezwaar van klager gericht tegen de beschikking van 21 augustus 2023, ontvangen door klager op 11 september 2023, waarbij voornoemd verzoek van klager is afgewezen. Klager heeft op 27 september 2023 bezwaar gemaakt bij het gerecht. Verweerder heeft op 3 december 2024 een contramemorieding ingediend. De zaak is ter zitting behandeld op 9 december 2024. Klager is verschenen bijgestaan door zijn gemachtigde. Verweerder heeft zich laten vertegenwoordigen door zijn gemachtigde. Het gerecht is van oordeel dat het bezwaar van klager ongegrond dient te worden verklaard.

Klager is als ambtenaar werkzaam bij de Dienst Landmeetkunde en Vastgoedregistratie (DLV). In de periode van 2000 tot en met 2008 was klager werkzaam als ambtenaar in tijdelijke dienst in het onderwijs. Klager heeft over deze periode geen overheidspensioen opgebouwd. In 2008 is aan klager op eigen verzoek eervol ontslag verleend. In 2009 is klager wederom in dienst getreden van het Land en tewerkgesteld als ambtenaar bij de Dienst Gevangeniswezen Aruba (DGWA) als sportinstructeur. Met ingang van 15 februari 2015 is klager overgeplaatst naar de DLV.

Bij brief van 22 mei 2023 heeft klager verzocht om hem alsnog in de gelegenheid te stellen om zijn pensioen over de periode van 2000 tot en met 2008 in te kopen. Dit verzoek is afgewezen door de minister van Algemene Zaken, Innovatie, Overheidsorganisatie, Infrastructuur en Ruimtelijke Ordening (AIOIRO) bij thans bestreden beslissing van 21 augustus 2023.

Ingevolge artikel 4, aanhef en onder b, van de Landsverordening materieel ambtenarenrecht (Lma), voor zover thans van belang, wordt voor de toepassing van deze landsverordening en de uit kracht daarvan gegeven voorschriften onder het bevoegde gezag de gouverneur verstaan. Een beslissing op een verzoek van een ambtenaar over het inkopen van pensioenrechten is voorbehouden aan de gouverneur als bevoegd gezag. Dit betekent dat de beschikking van 21 augustus 2023 onbevoegd is genomen.

Bij e-mailbericht van 5 december 2024 heeft de gemachtigde van verweerder aangegeven dat uitsluitend de gouverneur bevoegd is om op een verzoek om pensioeninkoop van vóór 2012 te beslissen. Tevens is hierbij aan het gerecht meegedeeld dat de gouverneur de rechtsgevolgen van de beschikking van 21 augustus 2023 voor zijn rekening neemt. Het gerecht is van oordeel dat het bevoegdheidsgebrek hiermee is geheeld en ziet hierin geen reden voor vernietiging van het aangevochten besluit.

Klager is het niet eens met de afwijzing van zijn verzoek tot pensioeninkoop voor de periode 2000–2008. Volgens klager had hij op grond van de Pensioenverordening landsdienaren (PVL) recht op pensioenopbouw gedurende de periode 2000 tot en met 2008, net als iedere andere ambtenaar. Verder is klager van mening dat hij op grond van artikel 5, derde lid, aanhef en onder a, van de Lma, na tien jaar van rechtswege in vaste dienst had moeten worden benoemd. Omdat dit is nagelaten, is hem de kans onthouden om pensioen in te kopen. Voorts beroept klager zich op het gelijkheidsbeginsel. Daarbij verwijst hij naar de gevallen waarover de Commissie Witte Vlek heeft geadviseerd, waarbij ambtenaren de mogelijkheid is geboden om alsnog pensioen in te kopen. Klager stelt tot slot dat de bestreden beschikking in strijd is met de beginselen van zorgvuldigheid, motivering en rechtszekerheid en ook daarom niet in stand kan blijven.

Verweerder stelt zich op het standpunt dat klager over de periode van 2000 tot en met 2008 geen pensioenaanspraken heeft opgebouwd, omdat hij in die periode in tijdelijke dienst was en ambtenaren in tijdelijke dienst geen pensioen opbouwen. Conform de destijds geldende pensioenregeling had klager uiterlijk binnen één jaar na zijn aanstelling als ambtenaar in vaste dienst de mogelijkheid om een verzoek tot pensioeninkoop in te dienen. Dat heeft klager niet gedaan. Met de inwerkingtreding van de Landsverordening algemeen pensioen (Lap) per 1 januari 2012 is wettelijk bepaald dat iedere werknemer via zijn werkgever pensioen dient op te bouwen. Op grond van de Lap is pensioeninkoop voor een periode van meer dan vijf jaar terug

slechts mogelijk indien het betrekking heeft op de periode vanaf 1 januari 2012. Aangezien het verzoek van klager betrekking heeft op inkoop van pensioen over een periode gelegen vóór 1 januari 2012, namelijk van 2000 tot 2008, komt zijn verzoek op grond van de geldende wetgeving niet voor honorering in aanmerking. Verweerder heeft verder aangegeven dat de Pensioenverordening landsdienaren (PVL) in het kader van de versobering van het pensioenstelsel per 1 januari 2011 is ingetrokken en vervangen door het privaatrechtelijke Nieuw Pensioenreglement 2011 (NPR 2011). Per 1 januari 2014 is het NPR 2011 vervangen door het privaatrechtelijke Nieuw Pensioenreglement 2014 (NPR 2014), dat wordt uitgevoerd door de Stichting Algemeen Pensioenfonds Aruba (APFA).

Klager beroept zich allereerst op de Pensioenverordening landsdienaren (PVL) in samenhang – zo begrijpt het gerecht – met artikel 5, derde lid, van de Lma. Hij stelt dat de PVL nog op hem van toepassing zou moeten zijn, omdat hij conform artikel 5, derde lid, van de Lma na tien jaar van rechtswege in vaste dienst is benoemd.

Deze beroepsgrond faalt. Vast staat dat de PVL reeds in 2011 is ingetrokken en derhalve niet meer van toepassing is op het verzoek van klager uit mei 2023 tot pensioeninkoop. Anders dan klager meent, vindt de benoeming in vaste pensioengerechtigde dienst niet van rechtswege of automatisch plaats, maar op verzoek. De ambtenaar moet hiervoor een aanvraag indienen. Uit de stukken en het verhandelde ter zitting blijkt dat klager deze aanvraag nooit heeft ingediend. Evenmin kan klagers beroep op de adviezen van de Commissie Witte Vlek hem baten, daar deze commissie – op basis van de voorgelegde voorstellen –pensioeninkoop bij wijze van uitzondering alleen voor de periode van 2012 tot en met 2015 mogelijk heeft gemaakt. En dus niet voor de periode 2000 tot 2008.

Gelet op het voorgaande concludeert het gerecht dat verweerder het verzoek van klager om alsnog pensioenaanspraken te mogen inkopen over de periode van 2000 tot en met 2008 terecht heeft afgewezen. Dat daarbij is gehandeld met de wet of het recht, genoemde algemene beginselen van behoorlijk bestuur daaronder begrepen, is het gerecht niet gebleken.

Instantie: Gerecht in Ambtenarenzaken van Aruba, Curaçao, Sint Maarten en van Bonaire, Sint Eustatius en Saba

Datum uitspraak: 24-02-2025

ECLI: ECLI:NL:OGAACMB:2025:41

Zaaknummer: AUA202303437

Rechters: B.J. van Ettekoven

Advocaten: R.P. Lee en C.L. Geerman

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Ontslag niet rechtsgeldig: billijke vergoeding, herkwalficatie zzp naar arbeidsovereenkomst maar geen pensioenopbouw met terugwerkende kracht

Twee broers, A en B, zijn ten onrechte op staande voet ontslagen. Er was geen dringende reden. Betonblock heeft ernstig verwijtbaar gehandeld door de wijze waarop de werknemers van de ene op de andere dag uit de organisatie zijn ‘geduwd’. De kantonrechter stelt de billijke vergoeding op grond van de feiten voor A vast op € 62.000 en voor B op € 52.000. Het zzp-verleden van een van de broers wordt alsnog aangemerkt als arbeidsovereenkomst. Dat betekent niet dat hij recht heeft op pensioenopbouw over die periode, aangezien dat niet was afgesproken.

Werknemers, A en B, zijn broers en werkten bij Betonblock. A was sinds 1 januari 2022 in dienst bij Betonblock als verkoopmedewerker. Voorafgaand aan het dienstverband was A sinds 1 januari 2016 als zzp’er werkzaam voor Betonblock. Er bestond geen schriftelijke overeenkomst van opdracht, alleen een mondelinge afspraak. B was sinds 1 januari 2022 in dienst bij Betonblock, eveneens als verkoopmedewerker. Voorafgaand aan het dienstverband was B sinds 1 augustus 2021 ook als zzp’er werkzaam voor Betonblock. De vader van de werknemers heeft ook jaren als zzp’er voor Betonblock gewerkt. In de zomer van 2024 is een geschil ontstaan tussen vader en Betonblock en is de samenwerking tussen Betonblock en vader geëindigd. De oom van de werknemers is handelsagent voor Betonblock in Frankrijk. Vóór 2023 werkte Betonblock met een registratiesysteem waarbij alle orders in Excel werden verwerkt. Rond het voorjaar van 2023 is een nieuw digitaal CRM-systeem geïntroduceerd. Op 7 februari 2025 is aan werknemers een vaststellingsovereenkomst aangeboden. Werknemers hebben daarna op verzoek van Betonblock hun spullen ingeleverd en niet meer gewerkt. In de daarop volgende weken hebben gemachtigden van partijen over en weer gecorrespondeerd, maar dit heeft niet geleid tot overeenstemming en/of uitdiensttreding. Werknemers zijn per e-mail van 11 maart 2025 van de toenmalig gemachtigde van Betonblock aan hun gemachtigde

ontslagen. In deze e-mail zijn zes bijlagen genoemd, waarachter telkens is vermeld dat de betreffende bijlage een bewijs is van 'buiten de boeken om versturen van zaken' of 'buiten de boeken om meewerken aan bestellingen'. Werknemers hebben berust in het ontslag en verzoeken de kantonrechter onder meer Betonblock te veroordelen tot betaling van een transitievergoeding, een vergoeding voor onregelmatige opzegging en een billijke vergoeding van € 260.000 voor A en € 220.000 voor B. Daarnaast verzoekt A nog een verklaring voor recht dat de aanvangsdatum van zijn dienstverband 1 januari 2016 is, en hij dus sindsdien op basis van een arbeidsovereenkomst werkzaam is voor Betonblock. Tot slot verzoekt A om Betonblock te veroordelen om achterstallige pensioenbijdragen vanaf 1 januari 2016 tot 1 januari 2022.

De kantonrechter oordeelt dat een dringende reden voor ontslag ontbreekt. Uit de tekst van de e-mail blijkt niet duidelijk, ook niet als die in samenhang wordt gelezen met de e-mail van 9 maart 2025 en de bijlagen, welk verwijt werknemers wordt gemaakt. Gesproken wordt van 'diefstal en fraude' en ook van betrokkenheid bij 'de kwalijkheden'. Waaruit die diefstal, fraude of kwalijkheden concreet bestaan, kan niet eenvoudig uit de ontslaggronden en de bijgevoegde bijlagen worden opgemaakt. Werknemers hebben de bijlagen nauwkeurig bestudeerd en zij hebben deze bijlagen herleid tot drie orders, waarvan de afhandeling kennelijk reden is geweest voor het ontslag. Werknemers hebben gemotiveerd aangetoond dat de betreffende orders correct zijn afgehandeld en dat er geen sprake was van onregelmatigheden. Betonblock heeft deze onderbouwing niet weerlegd. Ook is ten onrechte geen onderscheid gemaakt tussen de betrokken werknemers, terwijl familierelaties op zichzelf geen reden zijn voor ontslag. Verder is niet gebleken dat Betonblock de persoonlijke gevolgen voor werknemers heeft meegewogen in de beslissing tot ontslag.

Rekening houdend met alle omstandigheden van dit geval gaat de kantonrechter ervan uit dat het dienstverband van werknemers nog maximaal negen maanden zou hebben voortgeduurd. Over die periode wordt het inkomensverlies in aanmerking genomen. De ernstige verwijtbaarheid van werkgever weegt de kantonrechter zwaar mee. De wijze waarop werknemers van de ene op de andere dag uit de organisatie zijn 'geduwd' is zeer kwalijk. Tot slot houdt de kantonrechter er rekening mee dat aannemelijk is dat de verwachtingen op de arbeidsmarkt voor werknemers goed zijn, gezien hun jonge leeftijd en hun ruime werkervaring in internationale sales, temeer omdat werkgever aan het concurrentie- en relatiebeding geen rechten meer kan ontlenen. De kantonrechter stelt de billijke vergoeding op grond van het voorgaande voor A vast op € 62.000 en voor B op € 52.000.

A werkte vanaf 1 januari 2016 fulltime voor Betonblock, onder haar gezag en volgens haar instructies, zonder dat dit schriftelijk was vastgelegd. Hij werd als werknemer behandeld, onder meer door deelname aan personeelsactiviteiten en het presenteren als medewerker op

beurzen. Hoewel hij zich voor de Belastingdienst als zelfstandig ondernemer voordeed en zelf factureerde, acht de kantonrechter dit onvoldoende voor een echte zzp-relatie. Hij werkte vrijwel uitsluitend voor Betonblock en kreeg ook tijdens vakanties doorbetaald. De kantonrechter concludeert dat er vanaf 1 januari 2016 sprake was van een arbeidsovereenkomst, met als gevolg dat de opzegtermijn tot 1 juni 2025 liep en de transitievergoeding € 19.323 bedraagt.

Hoewel is vastgesteld dat A vanaf 1 januari 2016 op basis van een arbeidsovereenkomst werkte, betekent dit niet dat Betonblock met terugwerkende kracht pensioenpremies moet afdragen. Pensioenopbouw is geen wettelijke verplichting. Er is geen bewijs dat een cao met pensioenverplichting van toepassing is, en het pensioenrecht in de arbeidsovereenkomst geldt pas vanaf 1 januari 2022. Het verzoek wordt daarom afgewezen.

Instantie: Rechtbank Noord-Holland

Datum uitspraak: 30-04-2025

ECLI: ECLI:NL:RBNHO:2025:4695

Zaaknummer: 11622486

Rechters: E. Jochem

Advocaten: E.N. van Essen en F.A.M. ten Broeke

Wetsartikelen: 7:610 BW, 7:677 BW, 7:678 BW en 7:681 BW

RECHTSPRAAK

Werkgeefster valt niet onder Bpf MITT, want is slechts intermediair tussen klant en de onderneming die denim produceert

Werknemer vordert van Bpf MiTT dat voormalig werkgever Isko onder werkingssfeer valt. Werkgever komt tussen en concludeert dat zij niet verplicht was deel te nemen. De kantonrechter oordeelt dat Isko en Bpf MITT terecht het standpunt innemen dat werknemer geen recht heeft op pensioenopbouw bij Bpf MITT. Isko is slechts intermediair tussen de klant en de onderneming die denim produceert en kwalificeert niet als werkgever in de zin van het verplichtstellingsbesluit.

Werknemer is op 1 augustus 2017 als Key Accountmanager Benelux op grond van een arbeidsovereenkomst in dienst getreden bij Isko International B.V. (hierna: Isko). Hij heeft in die functie activiteiten verricht die zijn gericht op verkoop van denim die door Sanko Tekstil in Turkije werd geproduceerd. Bij beschikking van 31 augustus 2021 heeft het gerechtshof Amsterdam de arbeidsovereenkomst van werknemer per 1 oktober 2021 ontbonden. In de periode dat werknemer bij Isko in dienst is geweest, heeft hij geen pensioen opgebouwd. Op 2 december 2021 heeft werknemer Stichting Bedrijfstakpensioenfonds Mode-, Interieur-, Tapijt- en Textielindustrie (hierna: Bpf MITT) verzocht om te onderzoeken of Isko onder de werkingssfeer van Bpf MITT valt. Nadat Isko aanvankelijk wel door Bpf MITT onder de werkingssfeer van de verplichtstelling werd geacht te vallen, heeft Bpf MITT – na bezwaar van Isko – geconcludeerd dat zij toch niet onder de werkingssfeer valt. In onderhavige procedure vordert werknemer dat de kantonrechter voor recht verklaart dat Isko onder de reikwijdte van de verplichtstelling van Bpf MITT valt in de periode 1 augustus 2017 tot 1 oktober 2021 en Bpf MITT veroordeelt tot het administreren van pensioenaanspraken. Isko heeft middels een eis in tussenkomst gevorderd dat voor recht wordt verklaard dat zij gedurende het dienstverband van werknemer niet verplicht was om deel te nemen in Bpf MITT.

De kantonrechter oordeelt dat Isko en Bpf MITT terecht het standpunt innemen dat

werknemer geen recht heeft op pensioenopbouw bij Bpf MITT. In het Verplichtstellingbesluit is bepaald wanneer er sprake is van een werkgever in de zin van het besluit. Het moet dan gaan om natuurlijke personen of rechtspersonen die (kort gezegd) weefsels, textielstoffen en kleding 'vervaardigen en/of doen vervaardigen'. Verder is in het Verplichtstellingsbesluit gedefinieerd wanneer er sprake is van 'doen vervaardigen'. Van 'doen vervaardigen' is sprake als de werkgever 'één of meer van de fasen van de voortbrengingscyclus (van ontwerp tot en met verzendklaar maken) van kleding en/of kledingaccessoires en/of andere textielstukgoederen (...) in zijn opdracht door derden laat verrichten'. In dit geval is de overeenkomst tussen Isko en Sanko Tekstil zo vormgegeven dat Isko optreedt als vertegenwoordiger van Sanko Tekstil. In deze constructie is Isko in feite een doorgeefluik/intermediair tussen de klant en Sanko Tekstil en in die context zijn de door werknemer geplaatste orders dan te betitelen als opdrachten van de klanten die hij doorgeeft aan Sanko Tekstil. Niet gebleken is dat dit enkel een 'papieren werkelijkheid' betreft. Klanten ontvingen immers een factuur van Sanko Tekstil en niet van Isko. Dit past binnen het betoog van Isko dat niet zij, maar de klant de daadwerkelijke opdrachtgever is voor de productie van denim. Sanko Tekstil was ook altijd degene die de kredietwaardigheid van de klant beoordeelde. Het product werd vervolgens geproduceerd en rechtstreeks geleverd aan de klant. Isko is dus een vertegenwoordiger die namens Sanko Tekstil verkoopactiviteiten verricht. De opdrachten tot vervaardigen van denim zijn dan niet van haar, maar van de klanten van Sanko Tekstil afkomstig. Uit voorgaande overwegingen volgt dan ook dat Isko in de periode dat werknemer bij haar in dienst was, geen werkgever was in de zin van het Verplichtstellingsbesluit. De conclusie is dat de in de hoofzaak gevorderde verklaring voor recht dient te worden afgewezen. De door Isko in de tussenkomst gevorderde verklaring voor recht wordt toegewezen.

Instantie: Rechtbank Limburg

Datum uitspraak: 14-05-2025

ECLI: ECLI:NL:RBLIM:2025:4731

Zaaknummer: 10802461 \ CV EXPL 23-5048

Rechters: A.P.A. Bisscheroux

Advocaten: M.R.V.L. Kicken en E. Lutjens

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Werkgever mocht niet met terugwerkende kracht pensioenpremies op loon inhouden

Het gaat in deze zaak om de vraag of werkgever het werknemersdeel van de pensioenpremie mocht inhouden op het loon en de eindafrekening van werknemer. De kantonrechter acht waarschijnlijk dat in een bodemprocedure zal worden geoordeeld dat werkgever hiertoe bevoegd was vanaf het moment dat werknemer op de hoogte was van de aansluiting bij Pensioenfonds Detailhandel en de daaruit voor hem voortvloeiende premielast. Niet gesteld of gebleken is dat werknemer daar op dat moment tegen heeft geprotesteerd. Over de periode daarvoor heeft werkgever onterecht werknemerspremie ingehouden.

Werknemer is op 9 mei 2022 in dienst getreden bij werkgever als graficus en algemeen medewerker. Bij de totstandkoming van de arbeidsovereenkomst is overeengekomen dat er geen pensioenregeling van toepassing zou zijn en dat er geen cao geldt. Op 31 januari 2025 is het dienstverband geëindigd na opzegging door werknemer. Op enig moment heeft het Pensioenfonds Detailhandel werkgever laten weten dat het met ingang van 23 juni 2021 verplicht is aangesloten bij het fonds. Pas op 19 juni 2024 heeft werkgever zijn personeel, onder wie werknemer, tijdens een presentatie geïnformeerd over de aansluiting bij het pensioenfonds.

In augustus 2024 heeft Pensioenfonds Detailhandel aan werknemer bericht dat hij vanaf 1 juli 2024 via werkgever pensioen opbouwt. Vanaf die datum heeft werkgever maandelijks pensioenpremie op het loon van werknemer ingehouden. Tussen juli 2024 en het einde van het dienstverband is in totaal € 660,14 aan werknemersbijdrage voor pensioenpremie ingehouden.

Bij de eindafrekening van het dienstverband heeft werkgever echter een bedrag van € 2.207,69 ingehouden onder de noemer 'inhouding pensioen', met betrekking tot de periode van

indiensttreding tot 1 juli 2024. Volgens werkgever is werknemer hierdoor nog € 513,98 aan hem verschuldigd. Werknemer heeft bezwaar gemaakt tegen deze inhouding. In de onderhavige procedure vordert hij betaling van € 2.008,43 bruto aan vakantiegeld, € 180,34 bruto aan openstaande verlofuren en € 660,14 aan ingehouden maar niet afgedragen pensioenpremie.

Tussen partijen staat vast dat werkgever met ingang van 23 juni 2021 verplicht is aangesloten bij het Pensioenfonds Detailhandel. Dat betekent dat hij vanaf dat moment ook pensioenpremie verschuldigd is over de lonen van zijn werknemers. Werknemer is op 9 mei 2022 bij werkgever in dienst getreden en heeft gewerkt tot 31 januari 2025. Hoewel werkgever werknemer pas per 1 juli 2024 heeft aangemeld bij het pensioenfonds, ligt het in de rede dat hij alsnog over het gehele dienstverband premie zal moeten afdragen.

Dat betekent echter niet automatisch dat werknemer vanaf zijn indiensttreding ook verplicht was om het werknemersdeel van de pensioenpremie aan werkgever te betalen. Werknemer heeft immers vraagtekens geplaatst bij de berekening van het bedrag en, zo begrijpt de kantonrechter, betwijfeld of hij überhaupt met terugwerkende kracht tot premiebetaling verplicht is. Werkgever baseert zich op het pensioenreglement van het fonds, waarin staat dat een deel van de premie op het loon van de werknemer kan worden ingehouden. Maar uit goed werkgeverschap volgt dat de werknemer daar dan wel eerst over moet worden geïnformeerd.

Bij het aangaan van de arbeidsovereenkomst zijn partijen overeengekomen dat er geen pensioenregeling van toepassing was. Werknemer hoefde dus geen rekening te houden met premie-inhoudingen op zijn loon. Vast staat dat hij pas op 19 juni 2024 – via een presentatie – voor het eerst is geïnformeerd over de aansluiting bij het pensioenfonds en de financiële gevolgen daarvan. Werkgever heeft niet aannemelijk gemaakt dat deze informatie eerder is gedeeld. Vanaf 1 juli 2024 is hij begonnen met het inhouden van het werknemersdeel van de premie op het loon. Werknemer heeft daartegen toen geen bezwaar gemaakt. Voor de periode voorafgaand aan 1 juli 2024 zijn er geen afspraken gemaakt, ook niet met andere werknemers.

De kantonrechter acht het daarom aannemelijk dat in een eventuele bodemprocedure zal worden geoordeeld dat werkgever vanaf 1 juli 2024 het werknemersdeel van de premie op werknemer mocht verhalen, maar niet over de periode daarvoor.

Daaruit volgt dat werkgever bij de eindafrekening ten onrechte een bedrag van € 2.207,69 aan pensioenpremie heeft ingehouden over de periode vóór 1 juli 2024. De vordering van werknemer tot betaling van € 2.008,43 bruto aan vakantiegeld en € 180,34 bruto aan openstaande verlofuren wordt dan ook toegewezen. De tegenvordering van werkgever tot betaling van € 513,98 aan achterstallige werknemersbijdrage wordt afgewezen.

Wat betreft het bedrag van € 660,14 aan ingehouden maar nog niet afgedragen pensioenpremie over de periode vanaf 1 juli 2024 tot het einde van het dienstverband, geldt dat deze vordering van werknemer niet toewijsbaar is. Werkgever is, voor zover hij dat nog niet heeft gedaan, gehouden dit bedrag af te dragen aan het Pensioenfonds Detailhandel en niet aan werknemer zelf.

Instantie: Rechtbank Midden-Nederland

Datum uitspraak: 11-04-2025

ECLI: ECLI:NL:RBMNE:2025:2564

Zaaknummer: 11583381 UV EXPL 25-63 JH/1050

Rechters: E.F.A. van Buitenen

Advocaten: R. Meijers

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

FrieslandCampina had op grond van goed werkgeverschap indexatie moeten toekennen

Het gaat in deze zaak om de vraag of FrieslandCampina per 1 januari 2024 de pensioenrechten en -aanspraken van eisers, die voormalige werknemers van haar zijn, moet indexeren. Hun pensioenovereenkomst, die is vastgelegd in een Pensioenreglement, bevat een Toeslagregeling. Op grond van deze Toeslagregeling wordt voor het verlenen van indexatie aangesloten bij de stijging van de CPI Afgeleid, gemeten over de periode oktober tot oktober daaraan voorafgaand, met een maximum van 1,75%. De stijging van de CPI Afgeleid laat als gevolg van een methodebreuk over de periode oktober 2022-oktober 2023 een deflatie van 2% zien terwijl op basis van een door de CBS gepubliceerde onderzoeksreeks in die periode feitelijk sprake was van een inflatie van 3,5%. De kantonrechter oordeelt dat de Toeslagregeling in dit geval ruimte biedt om per 1 januari 2024 de maximale indexatie van 1,75% toe te kennen en dat FrieslandCampina deze indexatie als goed werkgever had moeten verlenen.

Eisers zijn voormalige werknemers van (een rechtsvoorganger van) FrieslandCampina. Eiser sub 1, eiser sub 2 en eiser sub 4 zijn inmiddels gepensioneerd. Eiser sub 3 is tijdens de procedure helaas overleden. De gemachtigde van eisers heeft de kantonrechter laten weten dat de procedure hierom niet hoefde te worden geschorst. De procedure is daarom mede op naam van eiser sub 3 voortgezet en er wordt ook mede op zijn naam vonnis gewezen.

Eisers hebben met de rechtsvoorganger van FrieslandCampina een pensioenovereenkomst gesloten. Deze pensioenovereenkomst is na een fusie van rechtswege op FrieslandCampina overgegaan. FrieslandCampina is per 1 januari 2015 partij geworden bij de cao Pensioenen 2015 voor de Zuivelindustrie, waarvan de uitvoering is ondergebracht bij het

Bedrijfstakpensioenfondsen voor de Zuivel. De pensioenaanspraken en pensioenrechten die eisers tot 1 januari 2015 hadden verworven zijn premievrij achtergebleven bij de pensioenverzekeraar Avéro.

De inhoud van de pensioenovereenkomst is vastgelegd in het Pensioenreglement van Avéro. Onderdeel van de pensioenovereenkomst is een Toeslageregeling. FrieslandCampina heeft vanaf 1 januari 2015 jaarlijks indexaties (toeslagen) toegekend op basis van de stijging van de 'consumentenprijsindex alle huishoudens afgeleid' (hierna: CPI Afgeleid), gemaximeerd op 1,75%. Het CBS heeft per 1 juni 2023 de berekening van de energieprijzen die onderdeel uitmaken van de CPI Afgeleid aangepast. Het gevolg van deze methodebreuk was dat de CPI Afgeleid op basis van de nieuwe berekening vanaf juni 2023 lager uitviel dan op basis van de oude berekening het geval zou zijn geweest. FrieslandCampina heeft de pensioenrechten en de pensioenaanspraken per 1 januari 2024 niet geïndexeerd omdat volgens de CPI Afgeleid in de periode van oktober 2022-oktober 2023 sprake was van een deflatie van 2%. Eisers hebben FrieslandCampina verzocht om wél te indexeren, omdat er op basis van de onderzoeksreeks in deze periode in werkelijkheid sprake was geweest van een inflatie van 3,5%. FrieslandCampina heeft zich echter op het standpunt gesteld dat het Pensioenreglement hiervoor geen ruimte biedt.

Uit de bewoordingen van artikel 15 blijkt dat FrieslandCampina een indexatieambitie heeft, die ook strekt tot het verlenen van inhaaltoeslagen, en dat bij het verlenen van indexaties wordt aangesloten bij de CPI Afgeleid. De bedoeling van de partijen die de Toeslageregeling hebben vastgesteld – de Centrale Ondernemingsraad (COR) van FrieslandCampina en FrieslandCampina zelf – is voor alle betrokkenen naar objectieve maatstaven kenbaar uit de adviesaanvraag van FrieslandCampina aan de COR en een convenant dat FrieslandCampina na verkregen toestemming van de COR met de COR heeft gesloten. Eisers hebben gesteld dat dit convenant voor akkoord is ondertekend door de Vereniging van Gepensioneerden uit de Agrarische sectoren en Zuivelindustrie en van Gepensioneerden van FrieslandCampina (VGAZ) en dat het ook de VGAZ is die deze procedure financiert. Dit is door FrieslandCampina niet betwist. Omdat de COR en de VGAZ dus nauw zijn betrokken bij de totstandkoming van de Toeslageregeling, ziet de kantonrechter hierin aanleiding om de adviesaanvraag aan de COR en het convenant bij de uitleg van artikel 15 van de Toeslageregeling te betrekken. De kantonrechter leidt uit deze documenten af dat het de bedoeling van FrieslandCampina en de COR was om met de Toeslageregeling een realistische kans op indexering mogelijk te maken van de pensioenaanspraken en pensioenrechten die de aangesloten werknemers tot 2015 hadden opgebouwd, vanuit een toereikend gesepareerd Toeslagedepot. Zij wilden de gepensioneerden een tegemoetkoming bieden in het behouden van hun koopkracht. FrieslandCampina zou hiervoor stortingen doen in het Toeslagedepot om

een gemaximeerde toeslag (de bovengrens) van 1,75% op jaarbasis mogelijk te maken. Om jaarlijks te kunnen vaststellen of sprake is van koopkrachtverlies en of een indexatie daarom in de rede zou liggen, is ervoor gekozen om daarbij als uitgangspunt de CPI Afgeleid over de periode oktober-oktober van het voorafgaande jaar als objectief middel voor de berekening van de inflatie in aanmerking te nemen.

Gelet op de bedoeling die de COR en FrieslandCampina hadden met de Toeslageregeling – het bieden van een tegemoetkoming aan de gepensioneerden in het behouden van hun koopkracht – moet artikel 15 van het Pensioenreglement naar het oordeel van de kantonrechter zo worden uitgelegd dat dit artikel de ruimte biedt om een indexatie toe te kennen in de situatie waarin de CPI Afgeleid door een wijziging in de berekeningsmethode geen zuiver beeld geeft van het feitelijke inflatie in een bepaalde periode terwijl in deze periode feitelijk sprake is geweest van koopkrachtverlies. Deze situatie doet zich hier voor.

De kantonrechter is van oordeel dat uit de gemaakte afspraken die met ingang van 1 januari 2015 in artikel 15 van het Pensioenreglement zijn vastgelegd volgt dat op FrieslandCampina als goed werkgever de verplichting rust om artikel 15 zo uit te voeren dat jaarlijks – als in de voorgaande periode volgens objectieve gegevens van het CBS sprake is geweest van inflatie – een indexatie wordt toegekend ter compensatie van het koopkrachtverlies met een maximum van 1,75% indien dit financieel verantwoord is. De discretionaire bevoegdheid van FrieslandCampina om jaarlijks te beslissen in hoeverre de pensioenrechten en pensioenaanspraken aangepast worden, wordt dus hiermee ingevuld. Uit de verleende indexaties uit het verleden blijkt ook dat FrieslandCampina de vaste gedragslijn heeft dat zij op basis van de door het CBS vastgesteld inflatie een indexatie toekent.

De vraag is of FrieslandCampina in dit geval, door zich in dit geval zo strikt te houden aan de CPI Afgeleid, handelt als goed werkgever. De kantonrechter vindt van niet. FrieslandCampina heeft namelijk niet onderbouwd dat een indexering van 1,75% in 2024 de indexering op termijn meer onder druk zet dan uit de aard van het systeem voortvloeit en dus voorzien was bij het in het leven roepen van de regeling. Het is inherent aan het systeem dat er uit het Toeslagdepot uitkeringen worden gedaan en dat het Toeslagdepot weer wordt aangevuld met overwaarde uit het gesepareerd beleggingsdepot en het beleggingsresultaat uit het Toeslagdepot.

Mercer heeft in een zogeheten ALM-studie berekend dat uitgaande van dit systeem bij een gemiddelde indexering van 1,75% op jaarbasis voldoende zekerheid (ruim 98% kans) bestaat dat de indexeringsambitie nog 30 jaar kan worden gehaald. FrieslandCampina heeft onvoldoende onderbouwd dat een toekenning van een indexatie van 1,75% per 1 januari 2024 de indexering op termijn meer onder druk zet dan uit de aard van het systeem voortvloeit en

financieel niet verantwoord zou zijn.

Instantie: Rechtbank Midden-Nederland

Datum uitspraak: 23-04-2025

ECLI: ECLI:NL:RBMNE:2025:1802

Zaaknummer: 11343932 AC EXPL 24-2498

Rechters: D.C.P.M. Straver

Advocaten: P.P.M. van Kippersluis, P. Mauser, R. den Boer en R.F. van der Ham

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Maleisisch vonnis erkend: geen pensioenverevening en geen verplichting voor uitvoerder

In een procedure tussen gescheiden echtelieden is beslist dat een Maleisisch vonnis in Nederland wordt erkend, hetgeen samengevat tot gevolg heeft dat de vrouw geen aanspraak kan maken op verevening van de door de man in Nederland opgebouwde ouderdomspensioenaanspraken. In die uitspraak ligt besloten dat de vrouw [eiseres] jegens [naam] geen recht op pensioenverevening heeft. Dit brengt mee dat (ook) in de verhouding tussen eiseres en Staples als uitgangspunt heeft te gelden dat geen recht op verevening bestaat en eiseres geen recht op uitbetaling jegens Staples heeft als bedoeld in artikel 2 lid 2 Wvps. Staples is om die reden niet gehouden om het vereveningsdeel van de door [naam] opgebouwde pensioenuitspraken aan eiseres uit te betalen.

Bij tussenarrest heeft het hof geoordeeld dat in de door het hof in zijn arrest van 24 september 2024 bekrachtigde erkenning van de uitspraak van de Maleisische rechter van 7 mei 2019 ligt besloten dat eiseres jegens [naam] geen recht op pensioenverevening heeft. Eiseres heeft in haar akte na tussenarrest aangevoerd dat dit evenwel niet tot gevolg heeft dat Staples niet meer verplicht is tot betaling van haar pensioenaandeel. In het vonnis van de kantonrechter van 10 maart 2022 tussen eiseres en [naam] is eiseres veroordeeld om haar verzoek om pensioenverevening in te trekken, en is haar verboden om enige claim in te dienen, waaronder het opnemen van pensioengeld dat geregistreerd is op naam van [naam] bij Staples. Eiseres stelt dat dit vonnis alleen maar jegens haar is gericht. Staples blijft volgens haar onverkort gehouden om artikel 2 Wet verevening pensioenrechten (hierna: Wvps) te volgen. Op grond van artikel 2 lid 1 Wvps kunnen echtgenoten de werking van deze wet alleen uitsluiten bij huwelijks voorwaarden of bij een bij geschrift gesloten overeenkomst met het oog op de echtscheiding. Volgens eiseres hebben zij en [naam] dat niet gedaan. Omdat eiseres binnen twee jaar na het tijdstip van echtscheiding aan Staples via het daartoe bestemde formulier

mededeling heeft gedaan van de echtscheiding, heeft zij op grond van artikel 2 lid 2 Wvps jegens Staples een rechtstreekse aanspraak op uitbetaling verkregen van een deel van het door [naam] opgebouwde ouderdomspensioen. Volgens eiseres kan Staples de betalingen alleen beëindigen als zij uitdrukkelijk afstand doet van haar recht op pensioenverevening.

Op grond van artikel 2 lid 1 Wvps heeft in geval van scheiding, en voor zover de ene echtgenoot na de huwelijkssluiting en vóór de scheiding pensioenaanspraken heeft opgebouwd, de andere echtgenoot recht op pensioenverevening, tenzij de echtgenoten de toepasselijkheid van de Wvps hebben uitgesloten bij huwelijkse voorwaarden of bij een bij geschrift gesloten overeenkomst met het oog op de scheiding. Artikel 2 lid 2 Wvps bepaalt dat, op grond van het in het eerste lid bedoelde recht op verevening, jegens het uitvoeringsorgaan (in dit geval Staples) een recht op uitbetaling ontstaat van een deel van elk van de uit te betalen termijnen van het pensioen, mits binnen twee jaar na de scheiding melding van die scheiding is gemaakt via het zogenoemde 'vereveningsformulier'. Uit deze bepalingen vloeit voort dat het uitvoeringsorgaan een afgeleide positie heeft. Pas als op grond van het eerste lid van artikel 2 Wvps is vastgesteld dat er een recht op verevening bestaat, ontstaat op grond van het tweede lid van artikel 2 Wvps een verplichting van de pensioenuitvoerder tot uitbetaling. Dit recht op uitbetaling is dus afhankelijk van het bestaan van het recht op verevening van de ene echtgenoot jegens de ander; bestaat er geen recht op verevening, dan bestaat er ook geen recht op uitbetaling jegens het uitvoeringsorgaan.

Het hof heeft in zijn arrest van 24 september 2024 in de zaak tussen [naam] en eiseres geoordeeld dat de uitspraak van de Maleisische rechter van 7 mei 2019 ook in Nederland erkend dient te worden. In die uitspraak ligt besloten dat eiseres jegens [naam] geen recht op pensioenverevening heeft. Dit brengt mee dat (ook) in de verhouding tussen eiseres en Staples als uitgangspunt heeft te gelden dat geen recht op verevening bestaat en eiseres geen recht op uitbetaling jegens Staples heeft als bedoeld in artikel 2 lid 2 Wvps. Staples is om die reden niet gehouden om het vereveningsdeel van de door [naam] opgebouwde pensioenuitspraken aan eiseres uit te betalen.

Instantie: Gerechtshof Amsterdam

Datum uitspraak: 06-05-2025

ECLI: ECLI:NL:GHAMS:2025:1203

Zaaknummer: 200.313.014/01

Rechters: M.C. Schenkeveld, J.M. van Baardewijk en T.M. Subelack

Advocaten: H.L.M. Lichtevelde en I.M.C.A. Reinders Folmer

Wetsartikelen: 2 Wvps

RECHTSPRAAK

Vorderingen van werknemer na ontslag grotendeels afgewezen met uitzondering van pensioenpremieafdracht en vakantiegeld

De vordering van werknemer tot nabetaling van gewerkte uren, toeslagen op grond van de cao Ziekenhuizen, vakantiegeld en eindejaarsuitkering, wettelijke verhoging en rente en afdracht van pensioenpremie wordt grotendeels afgewezen, omdat werknemer zijn vordering tegenover de gemotiveerde betwisting door werkgever van de verschuldigdheid daarvan onvoldoende heeft onderbouwd. De vordering tot afdracht van pensioenpremie wordt gedeeltelijk toegekend, het niet betaalde vakantiegeld en de eindejaarsuitkering 2017 worden gedeeltelijk toegekend.

Werknemer is op 1 december 2012 in dienst getreden bij OLVG Laboratoria B.V. (hierna: OLVG). Werknemer heeft zijn arbeidsovereenkomst opgezegd per 1 mei 2021. Op de arbeidsovereenkomst was de cao Ziekenhuizen (hierna: de cao) van toepassing. Werknemer heeft in eerste aanleg gevorderd OLVG te veroordelen tot betaling van € 14.292,39 bruto aan achterstallig loon, € 45.299,35 bruto aan wettelijke verhoging, beide vermeerderd met de wettelijke rente, afdracht van de maximale pensioenpremie over het salaris van werknemer over de jaren 2020 en 2021. De kantonrechter heeft de vorderingen afgewezen. Werknemer heeft hoger beroep ingesteld.

Als het hof werknemer goed heeft begrepen heeft werknemer aan dit gedeelte van zijn vordering (overwerktoeslag) ten grondslag gelegd dat hij (een aantal) maandagen heeft gewerkt over welke uren OLVG geen overwerktoeslag heeft betaald. Dit gedeelte van de vordering wordt afgewezen. Uit het tweede lid van artikel 8.4 van de cao volgt dat overwerkuren tegen variërende percentages van het uurloon moeten worden uitbetaald. OLVG heeft zowel in eerste aanleg als in hoger beroep gesteld dat deze percentages consequent zijn toegepast in de met werknemer gedeelde afrekenvoorstellen. Het hof volgt

OLVG daarin. Zij heeft met de door haar overgelegde producties in eerste aanleg naar het oordeel van het hof voldoende aannemelijk gemaakt dat zij werknemer overeenkomstig de cao heeft betaald en werknemer heeft onvoldoende gesteld om zijn vordering alsnog te onderbouwen.

De vordering van reisen over consignatiediensten in 2015 en 2017 wordt afgewezen, omdat de vordering door werknemer onvoldoende is onderbouwd. De stukken van werknemer zijn onvoldoende om als bewijs te dienen dat de door werknemer gestelde uren ook daadwerkelijk zijn gemaakt en/of dat daaruit nog een nabetaling zou moeten volgen. De vordering van toegezegde maar niet betaalde bedragen in december 2020 en januari 2021 wordt eveneens afgewezen. OLVG heeft naar het oordeel van het hof geen toezegging gedaan, maar een aanbod tot finale afrekening. De gemachtigde van werknemer heeft dat aanbod schriftelijk verworpen. Daarmee was het aanbod vervallen.

De vordering van € 1838,29 aan niet betaald vakantiegeld en eindejaarsuitkering 2017 wordt toegewezen. OLVG heeft tegen deze vordering geen verweer gevoerd en de vordering komt het hof evenmin onrechtmatig of ongegrond voor.

Werknemer bestrijdt het oordeel van de kantonrechter dat hij onvoldoende belang heeft bij de handhaving van zijn vordering tot afdracht van het pensioen. Ten aanzien van de pensioenafdracht heeft werknemer in zijn memorie van grieven aangegeven dat hij, alhoewel het niet zijn voorkeur heeft, ermee kan instemmen wanneer er geen premieafdracht plaatsvindt aan het pensioenfonds, maar dat OLVG het door haar verschuldigde bedrag van de werkgeverspremie net als in eerste aanleg netto aan hem overmaakt. Hij heeft dat bedrag berekend op de helft van 26,3% (13,15%) van € 52.599,27 bruto = € 6.916,80. Van het door werknemer gevorderde bedrag ter hoogte van € 52.599,27 bruto wordt een bedrag van € 1.838,29 aan niet betaald vakantiegeld en eindejaarsuitkering over 2017 toegewezen. Afdracht van pensioenpremie aan het pensioenfonds zal derhalve dienen plaats te vinden over dit bedrag, nu vakantiegeld en eindejaarsuitkering volgens het pensioenreglement PFWZ onder het pensioengevend salaris vallen. Het hof zal OLVG daartoe veroordelen, nu werknemer afdracht van pensioenpremie in het petitum heeft gevraagd. Het hof kan zich evenwel voorstellen dat OLVG het netto-equivalent van 13,15% van € 1.838,29 bruto = € 241,74 aan werknemer zal voldoen.

Instantie: Gerechtshof Amsterdam

Datum uitspraak: 13-05-2025

ECLI: ECLI:NL:GHAMS:2025:1249

Zaaknummer: 200.328.930/01

Rechters: W. Aardenburg, A.S. Arnold en W.J.J. Wetzels

Advocaten: C. Hofmans

Wetsartikelen: 7:628 BW

RECHTSPRAAK

Verevening pensioen na scheiding

Geschil na echtscheiding over verevening pensioen. Partijen zijn het in hoger beroep eens over de pensioenbedragen die de man in het kader van verevening aan de vrouw moet betalen. Het hof veroordeelt de man tot betaling. De vrouw heeft geen belang meer bij inzage en afgifte van pensioendocumenten.

Partijen zijn getrouwd geweest. Hun huwelijk is door echtscheiding ontbonden. De man heeft op 9 augustus 2023 de pensioengerechtigde leeftijd bereikt. De vrouw heeft gevorderd dat de rechtbank voor recht verklaart dat zij recht heeft op de helft van de tijdens het huwelijk opgebouwde rechten op ouderdomspensioen van de man en bepaalt dat de man gehouden is om aan haar inzage te verschaffen in zijn pensioen vanaf 1 augustus 2023 tot vandaag, met afgifte van documenten waaruit haar aanspraak blijkt. Zij wil veroordeling van de man tot maandelijkse betaling van het aan haar toekomende deel met ingang van 1 augustus 2023, zolang hij in leven is en veroordeling van de man in de proces- en nakosten.

De rechtbank heeft deze vorderingen voor een belangrijk deel toegewezen. De bedoeling van het hoger beroep van de vrouw, die ook haar eis heeft gewijzigd/vermeerderd, is dat de afgewezen vorderingen tot inzage in de aanspraken op ouderdomspensioen met afgifte van documenten en de veroordeling van de man in de proceskosten, alsnog worden toegewezen. Verder wil zij dat het hof de vereveningsbedragen in het arrest opneemt, met ook veroordeling van de man in de proceskosten in hoger beroep, waaronder de werkelijke advocaatkosten inclusief griffierechten en de nakosten, te vermeerderen met de wettelijke rente.

Het hof beslist dat het vonnis van de rechtbank moet worden bekrachtigd, met de volgende toevoeging. Partijen zijn het eens over de pensioenbedragen die de man in het kader van verevening aan de vrouw moet betalen. Het hof zal de vorderingen van de vrouw in hoger beroep onder II en III in overeenstemming met haar aanspraken volgens pensioenverzekeraars Zwitserleven en Aegon, toewijzen en de man veroordelen tot betaling daarvan. De vrouw heeft dan ook geen belang meer bij inzage en afgifte van documenten waaruit haar aanspraak op het pensioen van de man bij Zwitserleven en bij Aegon blijkt. Elke

partij moet de eigen kosten dragen (compensatie van proceskosten) vanwege de aard van de zaak (het geschil tussen gewezen echtelieden over de ten tijde van het huwelijk opgebouwde pensioenaanspraken). Er is geen aanleiding om de man in de reële proceskosten in eerste aanleg en in hoger beroep te veroordelen. Ieders vordering tot veroordeling van de ander in de proceskosten wordt afgewezen.

Instantie: Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden

Datum uitspraak: 20-05-2025

ECLI: ECLI:NL:GHARL:2025:3095

Zaaknummer: 200.344.627

Rechters: J.H. Lieber, R. Prakke-Nieuwenhuizen en E. de Boer

Advocaten: M. Bosman en C. Simmelink

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Deskundige moet duidelijkheid bieden of werkgever onder Bpf Mitt of onder Detailhandel valt

Partijen verschillen van mening over het antwoord op de vragen (1) bij welk bedrijfstakpensioenfonds G-Star verplicht is aangesloten, Bpf MITT of Bpf Detailhandel, (2) of in het geval van G-Star samenloop van voornoemde verplichtstellingsbesluiten bestaat, en (3) als dat het geval is, welk verplichtstellingsbesluit buiten toepassing moet worden gelaten. Het hof is voornemens een deskundige te benoemen om de bedrijfsactiviteiten van G-Star in kaart te brengen.

Bedrijfstakpensioenfonds Mode-, Interieur-, Tapijt- en Textielindustrie (hierna: Bpf MITT) en Bedrijfstakpensioenfonds voor de Detailhandel (hierna: Bpf Detailhandel) zijn verplichtgestelde bedrijfstakpensioenfonds. G-star Raw C.V. (hierna: G-Star) had al voordat de verplichtstelling van Bpf MITT van toepassing werd een eigen pensioenregeling, zodat G-Star in 2000 is vrijgesteld van deelneming. G-Star heeft zich per 1 april 2019 aangesloten bij Bpf Detailhandel, maar heeft ook hier een vrijstelling van deelname verkregen, omdat de eigen pensioenregeling van G-Star als gelijkwaardig aan de regeling van Bpf Detailhandel werd beoordeeld. In 2020 heeft Bpf MITT aan G-Star bericht de gelijkwaardigheid van de eigen pensioenregeling opnieuw te willen toetsen. G-Star heeft daarop aangegeven dat zij de afgelopen jaren een transitie heeft doorgemaakt van ontwerp- en groothandelorganisatie naar een organisatie die vooral gericht is op de verkoop van kleding aan consumenten. Op pensioengebied heeft dit volgens G-Star tot gevolg dat zij niet langer onder Bpf MITT valt, maar dat de pensioenregeling van Bpf Detailhandel qua werkingssfeer past bij G-Star. Bpf MITT stelt zich op het standpunt dat G-Star onder de werkingssfeer van de verplichtstelling tot deelneming in Bpf MITT valt en heeft in dat kader in eerste aanleg onder meer een verklaring voor recht gevorderd. Bpf Detailhandel heeft als tussenkomende partij onder meer gevorderd een verklaring voor recht dat G-Star uitsluitend onder de werkingssfeer valt van Bpf Detailhandel. De kantonrechter heeft kort gezegd geoordeeld dat G-Star onder de werkingssfeer van Bpf Detailhandel valt. Bpf MITT heeft hoger beroep ingesteld.

Het hof oordeelt als volgt. Omdat tussen partijen niet in geschil is dat G-Star (in beperkte mate) MITT-activiteiten (ontwerpen en laten maken) verricht, staat vast dat G-Star onder de werkingssfeerbepaling van het verplichtstellingsbesluit van Bpf MITT valt. Voorts is komen vast te staan dat G-Star groothandelsactiviteiten verricht en dat deze activiteiten onder de werkingssfeerbepaling van de verplichtstelling van Bpf Detailhandel vallen. Omdat G-Star naast MITT-activiteiten ook Detailhandelsactiviteiten uitvoert, moet worden beoordeeld of 'de detailhandel in loonbedrag overtroffen wordt door het loonbedrag in verband met andere in die onderneming plaatsvindende bedrijvigheid' (vgl. het verplichtstellingsbesluit van Bpf Detailhandel). Naar het oordeel van het hof moet in dat kader beoordeeld worden hoeveel werknemers (in de zin van fte's) van G-Star ondersteunende werkzaamheden verrichten ten behoeve van de Detailhandelsactiviteiten die G-Star zelf verricht, te weten de groothandel en exploitatie van E-Store. Die werknemers en de daarmee gepaard gaande loonsom kunnen worden toegerekend aan de Detailhandel. Het hof heeft hieromtrent behoefte aan nadere voorlichting door een deskundige over de bedrijfsactiviteiten van G-Star. Het hof acht benoeming van een deskundige dan ook aangewezen en verzoekt partijen gezamenlijk een deskundige voor te stellen. Voorts krijgen partijen de gelegenheid zich uit te laten over de voorlopig geformuleerde vraagstelling. Iedere verdere beslissing wordt aangehouden.

Instantie: Gerechtshof Amsterdam

Datum uitspraak: 22-04-2025

ECLI: ECLI:NL:GHAMS:2025:1068

Zaaknummer: 200.336.614/01

Rechters: M.L.D. Akkaya, F.J. van de Poel en W. Aardenburg

Advocaten: E. Lutjens, P.G. Vestering en M.W. Minnaard

Wetsartikelen: Wet Bpf 2000